

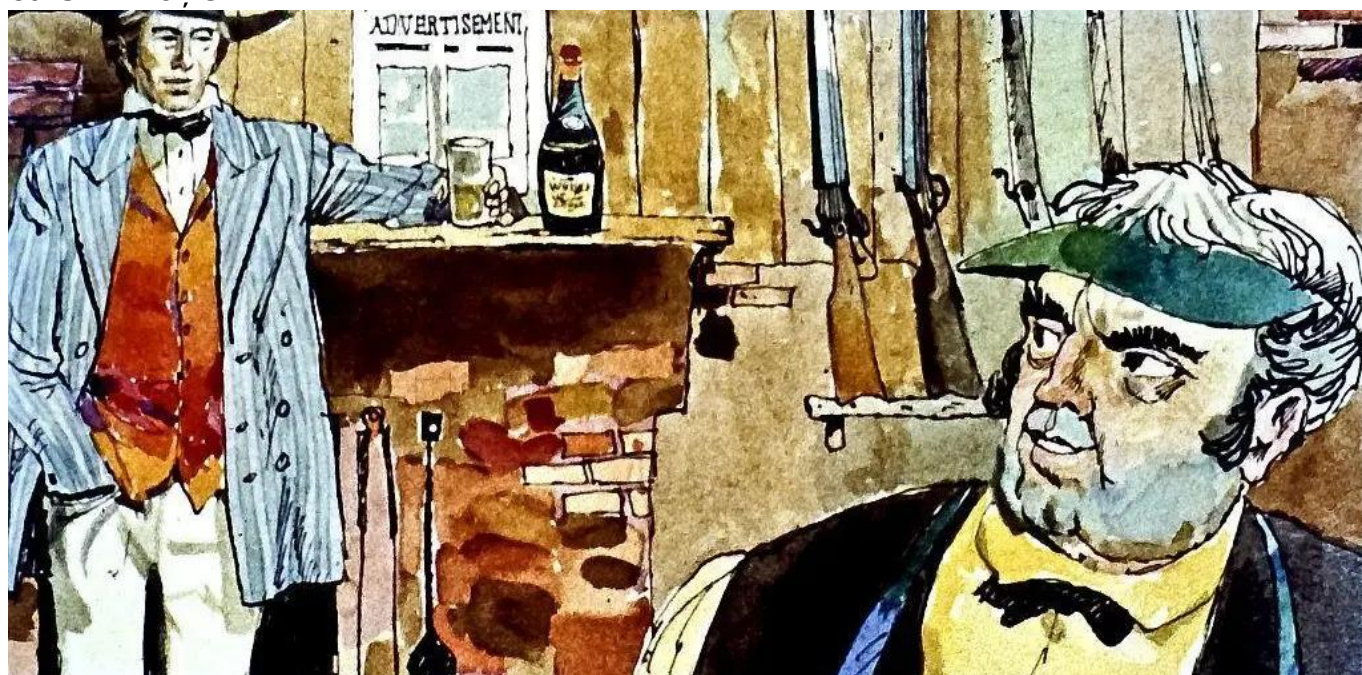
KARL MAY Winnetou PARTEA I

Un zbucium lăuntric m-a îndemnat să părăsesc țara natală - Germania, și să plec peste Atlantic în Statele Unite ale Americii. În cele din urmă m-am stabilit în St. Louis la o familie foarte înstărită, ocupând profesia de meditator.

Aveam ca fiecare slujbas, dreptul la o zi liberă pe săptămână, pe care mi-o alegeam dinainte. În timpul liber îmi plăcea să cutreier prin St. Louis, în care exista încă de la vremea aceea o forfotă de nedescris. Unul dintre prietenii familiei unde activam ca meditator, dl. Henry, maestru în făurirea armelor de foc, îmi propusese odată să trec pe la atelier, iar în una dintre zilele mele libere, m-am hotărât să dau curs invitației.

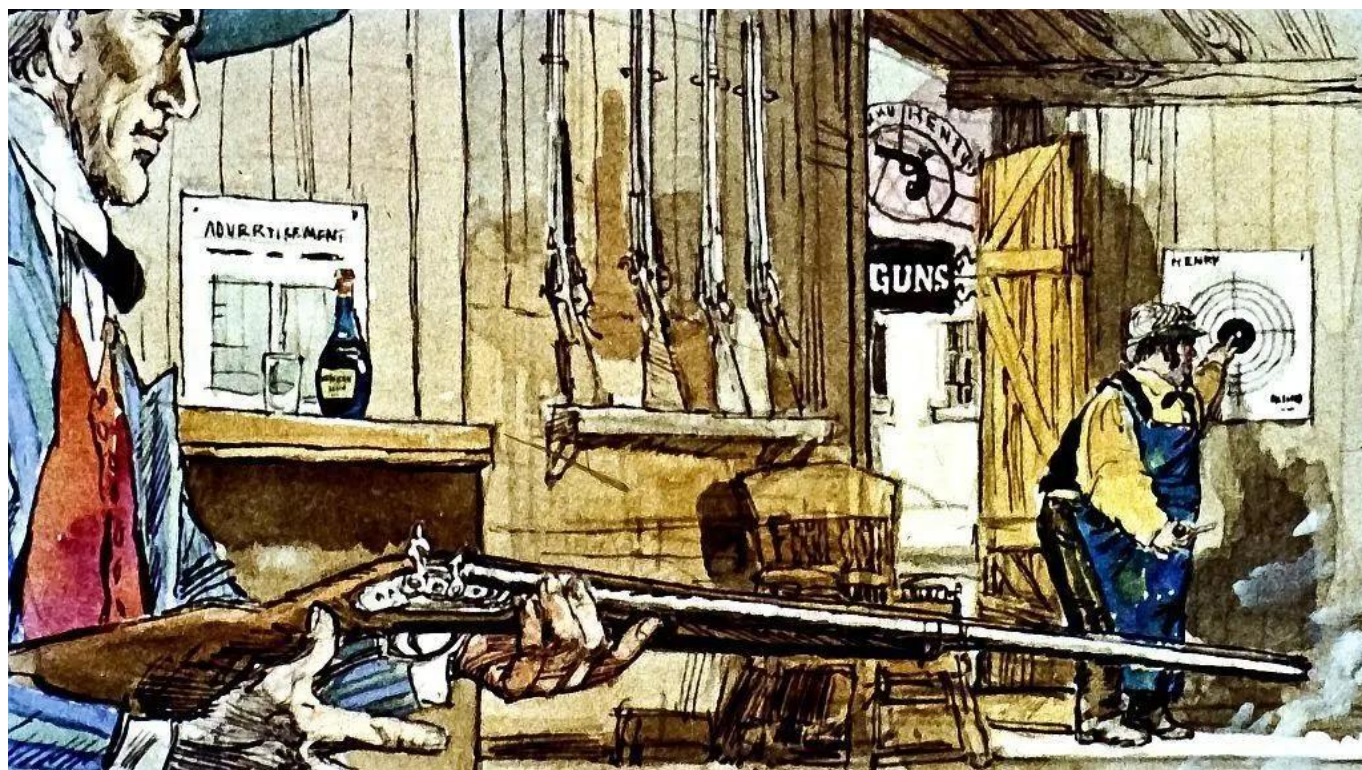
Trebuie spus că acest stimabil gentleman nu era deloc o fire deschisă cu cei din jurul său. Faptul că mie îmi acordase atâta atenție, încât să mă invite în atelierul său, însemna într-adevăr ceva ieșit din comun. Și totuși, bătrânul nu păru să se bucure atunci când îi trecui pragul, și, deși m-a servit cu un pahar de whiskey, a continuat să lucreze mai departe, ca și cum nici nu mă aflam acolo.

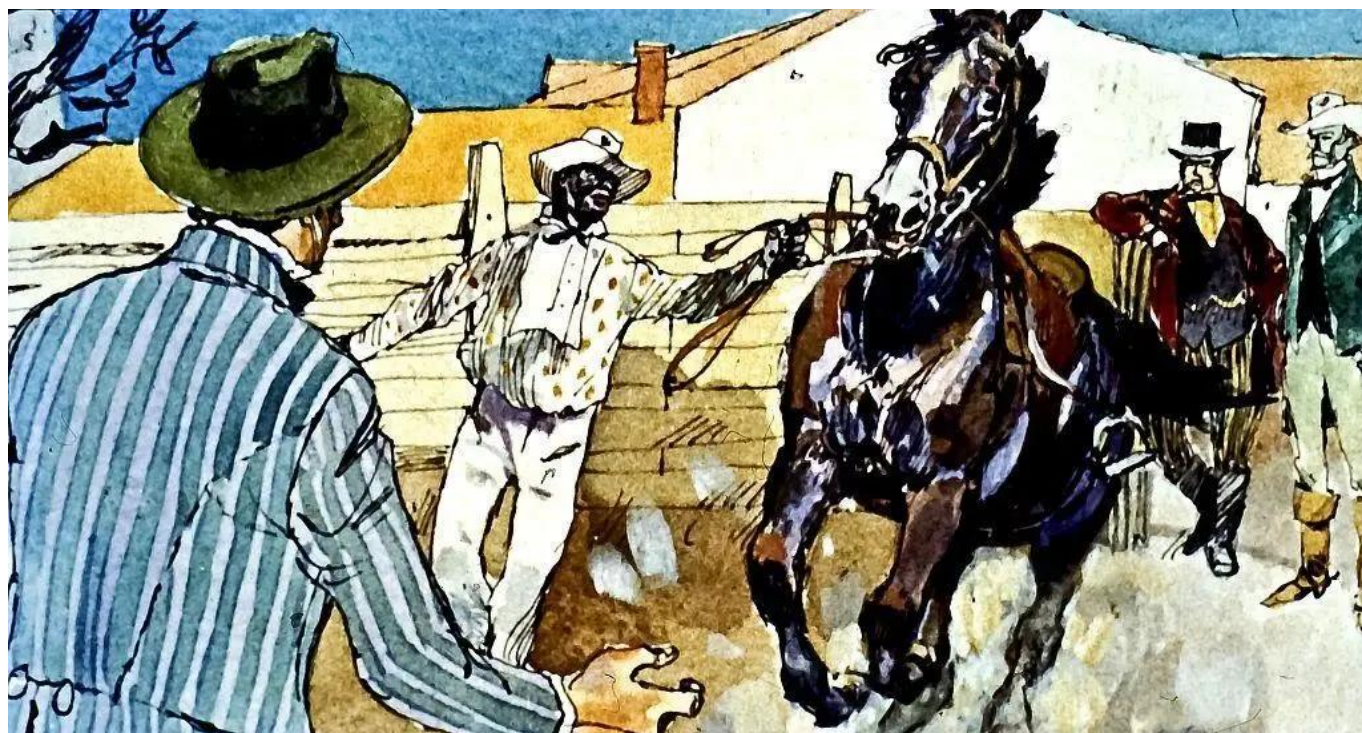
În cele din urmă, discuția o începu tot el, spunându-mi că dorise de mult să mă întrebe ceva anume. Mărturisesc că devenisem foarte curios, și-i spusei lui Mister Henry că aștept cu mare nerăbdare întrebarea. El m-a apostrofat și a folosit la adresa mea o poreclă foarte jignitoare, și anume 'greenhorn,' ceea ce în context însemna că eram un novicior sau neinstruit în chestiunile vieții și nu aveam dreptul să vorbesc neîntrebat în fața lui. Nu m-am arătat supărat pe Mister Henry, căci bătrânul îmi era foarte simpatic și știam că este bine intenționat. De aceea, am așteptat să conducă el discuția. Mister Henry m-a întrebat dacă am studiat matematica, geometria, dacă mă pricep la măsurătorile de teren sau dacă am o condiție fizică precum cea a unui sportiv, fiind gata în orice moment să mă pot apăra sau călări pe un cal. Cum la toate întrebările i-am răspuns afirmativ, bătrânul a devenit foarte suspicios cu privire la mine, crezând că vreau să-l trag de sfoară, ceea ce nici nu-mi trecea prin cap.

Mister Henry mormăi apoi ceva de neînțeles, și după ce mai meșteri o piesă timp de minute bune la bancul său de lucru, mă întrebă brusc dacă știu să trag cu arma. 'Firește,' i-am răspuns. El îmi spuse că nu-i vine să creadă acest lucru, iar eu îl rugai să mă pună la încercare, pentru a-i demonstra că se înșeală. Atunci, Mister Henry îmi spuse să iau din cui o pușcă veche, dar foarte grea, un veritabil doborâtor de urși, ceea ce făcui fără niciun efort. El se miră văzând că reușesc să manevrez cu ușurință o armă atât de grea ca aceea. Însă ceea ce era mai important nu realizasem încă, și Mister Henry îmi arătă o țintă aflată pe cel mai departat perete al încăperii și îmi spuse să trag în acolo. Dusei pușca la ochi, fixai bine ținta și începui să trag foc după foc.

După ce terminai de tras, Mister Henry se apropie de ținta aceea și constată că fiecare glonț slobozit din pușcă pătrunsese exact prin mijlocul ținte, chiar prin aceeași gaură provocată de primul. Bătrânul se miră peste măsură, însă nu mă laudă deloc pentru isprava mea.

După aceea, Mister Henry m-a întrebat la ce oră încep programul a doua zi de dimineață și mi-a propus să vin la el cu două ceasuri mai devreme, căci avea un motiv foarte întemeiat. Fără să mai pun întrebări, i-am spus că rămâne să ne vedem a doua zi, apoi mi-am luat 'la revedere' de la dânsul și am plecat. A doua zi dimineață m-am prezentat la Mister Henry. El m-a condus la un grajd - Mister Korner, care avea un deres neîmblânzit, pe care nimeni până atunci nu reușise să-l călărească. Armăsarul era atât de nestăvilit, încât arunca la pământ pe toți cei care încercau să se suie în șaua sa. Mister Henry s-a cam codit să mă pună la încercarea de călărie, când a aflat toate aceste lucruri de la geambasul Korner, însă eu știam foarte bine pe ce forțe mă bizuiam și am cerut permisiunea de a încăleca armăsarul. Calul a fost adus, și...

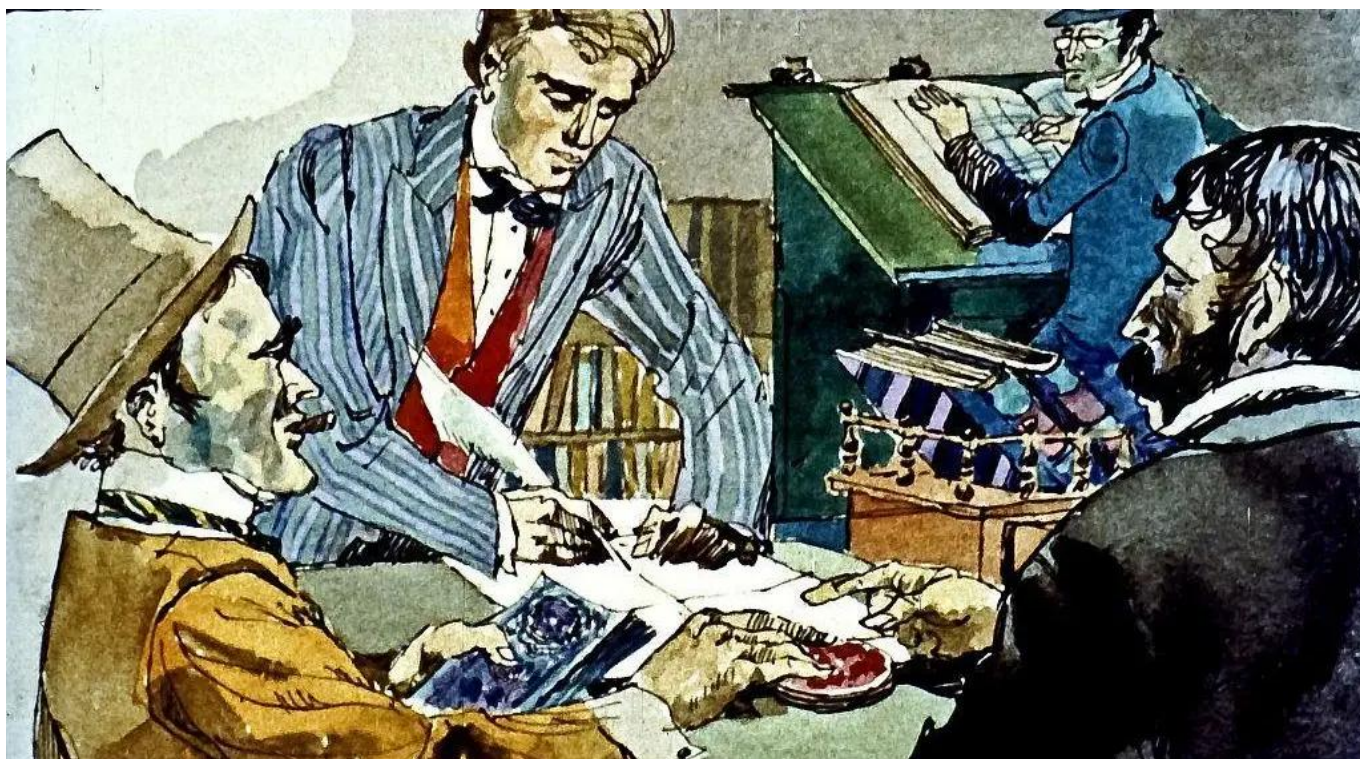

...după câteva încercări, am reușit să mă urc în șa, lucru foarte greu, căci armăsarul sărea mereu în două picioare. Simțind că încerc să pun stăpânire pe el, calul a încercat să mă arunce la pământ, dar m-am ținut bine de coama sa. Atunci, deresul a luat-o la fugă în mare viteză, însă cu forța genunchilor mei am imprimat o asemenea presiune asupra coastelor calului, încât acesta a înțeles că nu mai are scăpare și s-a potolit. Fără să cobor din șa, am început să mân calul prin curtea grajdului, iar acesta se executa fără împotrivire, căci ajunsese să asculte de orice ordin pe care i-l dădeam eu. Când am coborât din șa, toți cei prezenți mi-au spus că nu le vine să creadă ce luptă aprigă au văzut adineauri între cal și călăreț. Se temuseră pentru viața mea, căci au crezut la un moment dat că armăsarul va reuși să mă arunce la pământ, pentru a mă zdrobi sub greutatea lui. Însă forța cu care fusese strunit îl împiedicase să facă acest lucru.

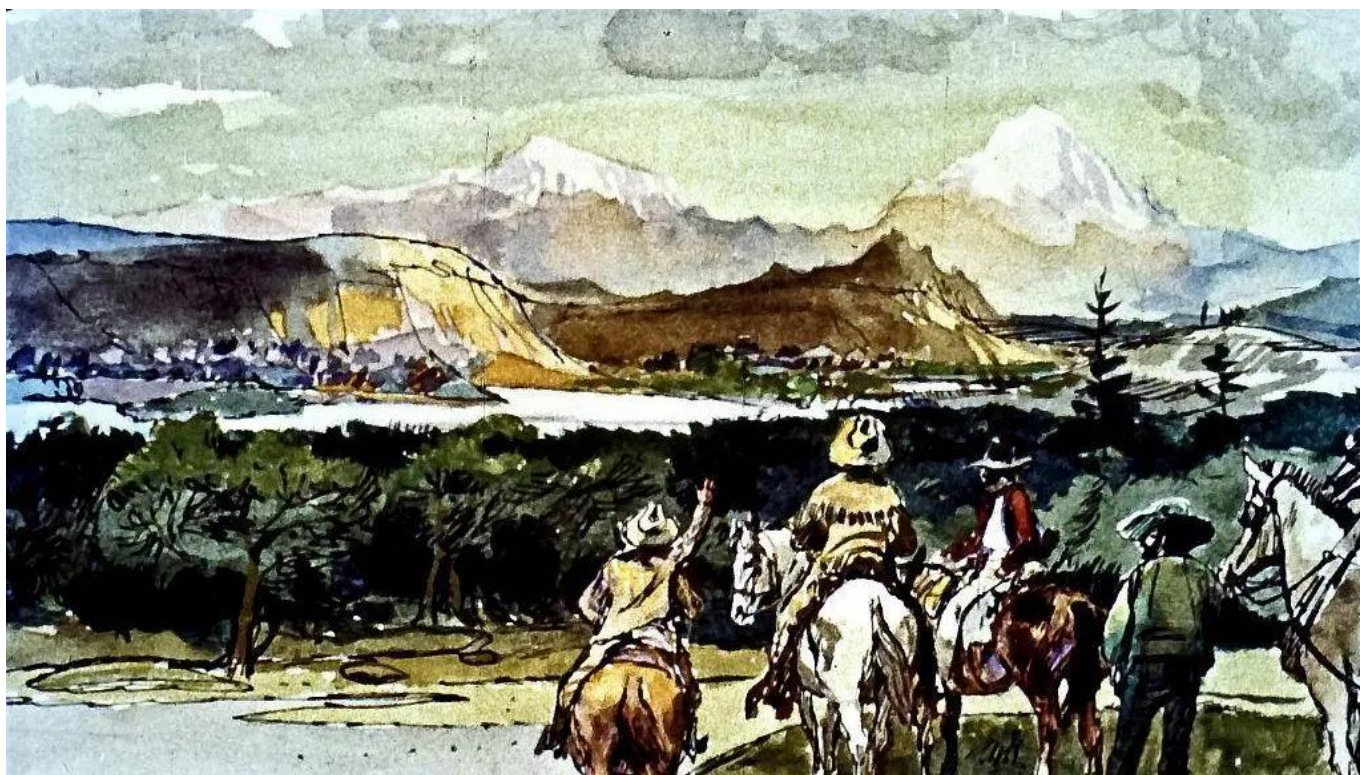

Mister Henry nu mai spuse nimic, desi se vedea ca facusem asupra lui o impresie puternica. In schimb ma lua de acolo si dupa ce merseam o buna bucata de vreme, ne opriram in fata unei firme, pe care scria "OFICIU PENTRU MASURATORI DE TEREN". Apoi, fara sa-mi dea nicio explicatie, batu la usa si intraram inaintu.

Mister Henry nu mai spuse nimic, deși se vedea că făcusem asupra lui o impresie puternică. În schimb, m-a luat de acolo, și după ce am mers o bună bucată de vreme, ne-am oprit în fața unei firme pe care scria 'OFICIU PENTRU MĂSURĂTORI DE TEREN'. Apoi, fără să-mi dea nicio explicație, a bătut la ușă și am intrat înăuntru.

Cei de acolo l-au întâmpinat pe Mister Henry foarte binevoitori, iar pe mine nu mă lăsau deloc din priviri. La un moment dat, Mister Henry a dorit să afle mai multe despre măsurătorile de teren, iar discuția s-a concentrat exclusiv pe acest subiect. La un moment dat, am fost și eu antrenat în conversație, iar cele spuse de mine erau aprobate tacit de către domnii din sală, care zâmbeau apoi către Mister Henry. În cele din urmă, am aflat că fusesem supus unui minuțios examen, pe care îl trecusem în mod excepțional, iar dacă îmi dădeam acordul, eram de acum înainte angajatul societății. Mărturisesc că am fost luat complet prin surprindere de cursul evenimentelor. Mi-au fost înaintate documentele contractuale în care am văzut salariul pe care urma să-l primesc, și am încuviințat prin semnătură. Mister Henry îmi spusese în prealabil că eliberarea mea din funcția de meditator o rezolvase el personal.

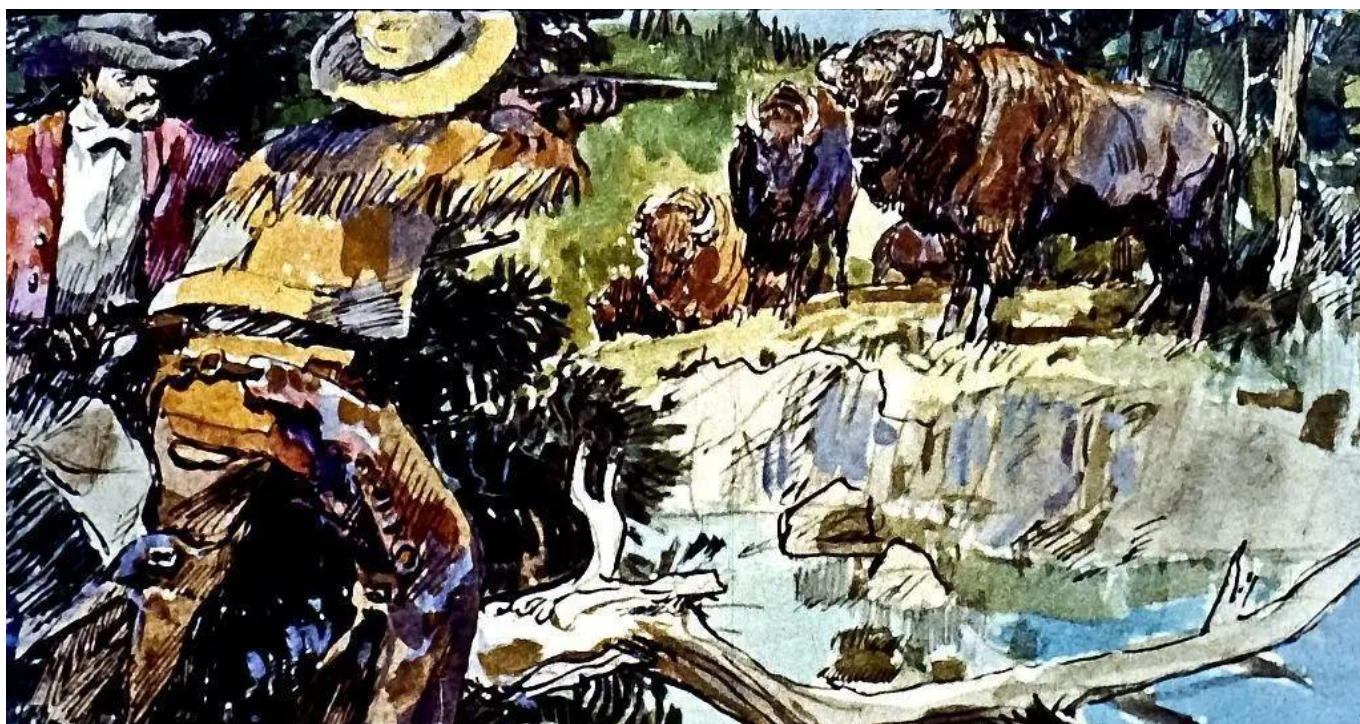
Noul meu serviciu putea începe practic chiar din acel moment, și așa s-a întâmplat. Mister Henry mi-a spus că voi avea nevoie de un cal, căci împreună cu echipa de geodezi în care mă aflam și eu, trebuia să ne aventurăm tocmai în mijlocul preriei, lângă Rio Pecos. Acolo urma să întocmim schițele topografice aferente căii ferate ce urma să fie dată mai apoi în funcțiune. Mister Henry mi-a oferit în dar deresul cumpărat de el de la Mister Korner, geambașul. Am fost atât de luat prin surprindere de acest gest generos venit din partea domniei sale, încât nu am putut schița nicio umbră de refuz. Pe deasupra, Mister Henry mi-a oferit și doborătorul său de urși, în folosirea căruia eu mă arătasem deosebit de iscusit. I-am mulțumit din inimă bunului Mister Henry pentru bunătatea cu care îmi călăuzise pașii în noua mea carieră de expert topograf, iar domnia sa mi-a spus că face toate aceste lucruri din inimă, căci eu îi amintesc de fiul său – Bill, care a trecut de mult dintre cei vii. Grupul nostru de experți topografi s-a alăturat unei brigăzi de westmeni încercați, însărcinați cu escortarea și cu paza propriu-zisă. Acest lucru era foarte necesar, întrucât terenul pe care urma să efectuăm măsurătorile aparținea indienilor apași din tribul mescaleros, care își apărau cu tenacitate pământurile.

În grupul acesta de westmeni era un oarecare Sam Hawkens, care mie personal îmi arăta o simpatie deosebită, deși nu înceta să mă considere un 'greenhorn' veritabil. În timpul în care nu trebuia să lucrez efectiv la măsurătorile de teren, Sam mă lua cu el la vânătoare prin împrejurimi, dezvăluindu-mi tot mai mult din însușirile pe care ar trebui să le aibă un westman încercat.

Într-una din acele după-amiezi, când îmi terminasem treaba, Sam m-a luat cu el, spunându-mi că vrea să-mi facă o surpriză excepțională, constând într-o vânătoare de bizoni. L-am urmat bucuros, căci ideea îmi părea foarte atrăgătoare. Ne-am furișat cu mare grijă într-o vâlcea, unde bizonii veniseră să bea apă.

După ce ne apropiasem suficient de mult de bizoni, fără să-i alertăm cu prezența noastră, Sam m-a rugat să ochesc unul dintre ei, dându-mi astfel șansa primei împușcături. Înainte de asta, Hawkens mi-a spus că cea mai sigură cale de a omorî un bizon este să tragi în spațiul din dreptul umărului acestuia, astfel încât glonțul să treacă rapid prin inimă. 'Desigur,' mi-a spus el, 'o împușcătură și mai sigură este aceea între ochi, dar pentru o astfel de ispravă ai nevoie de o mână sigură.' Nu am stat mult pe gânduri și, ochind bizonul, am tras un glonț, iar animalul s-a prăbușit la pământ. Ceilalți bivoli au fugit speriați în toate direcțiile, iar noi ne-am apropiat de animalul pe care l-am doborât. Când Sam a văzut unde l-am lovit, nu-și putea crede ochilor, căci glonțul meu pătrunsese exact între cei doi ochi. Sam nu a considerat necesar să mă laude și a început să jupoaie animalul pentru a ne hrăni mai târziu în tabără cu carnea sa, care era deosebit de gustoasă. În același timp, Hawkens mi-a spus că vânătoarea de bizoni nu se compară cu cea de urși grizzly, care este cea mai periculoasă dintre toate.

Și iată că în scurt timp, am avut ocazia să asist și la o astfel de încercare. Tabăra noastră a fost la un moment dat atacată în plină zi de un specimen uriaș de urs grizzly, care s-a năpustit asupra unuia dintre călăreți, omorându-i calul și doborându-l pe om la pământ. Cu siguranță că urma să fie sfârșitul pentru bietul om, dacă nu m-aș fi aflat acolo și nu m-aș fi grăbit să intervin.

Ursul văzuse că omul care căzuse după cal era în imposibilitatea de a fugi, astfel că s-a năpustit asupra lui, sărind peste armăsarul care fusese omorât încă de la început. Mi-am uitat doborâtorul de urși în cort, și mi-am dat seama că nu mă pot întoarce după el, căci în tot acest timp, tovarășul meu și-ar fi pierdut viața în ghearele ursului.

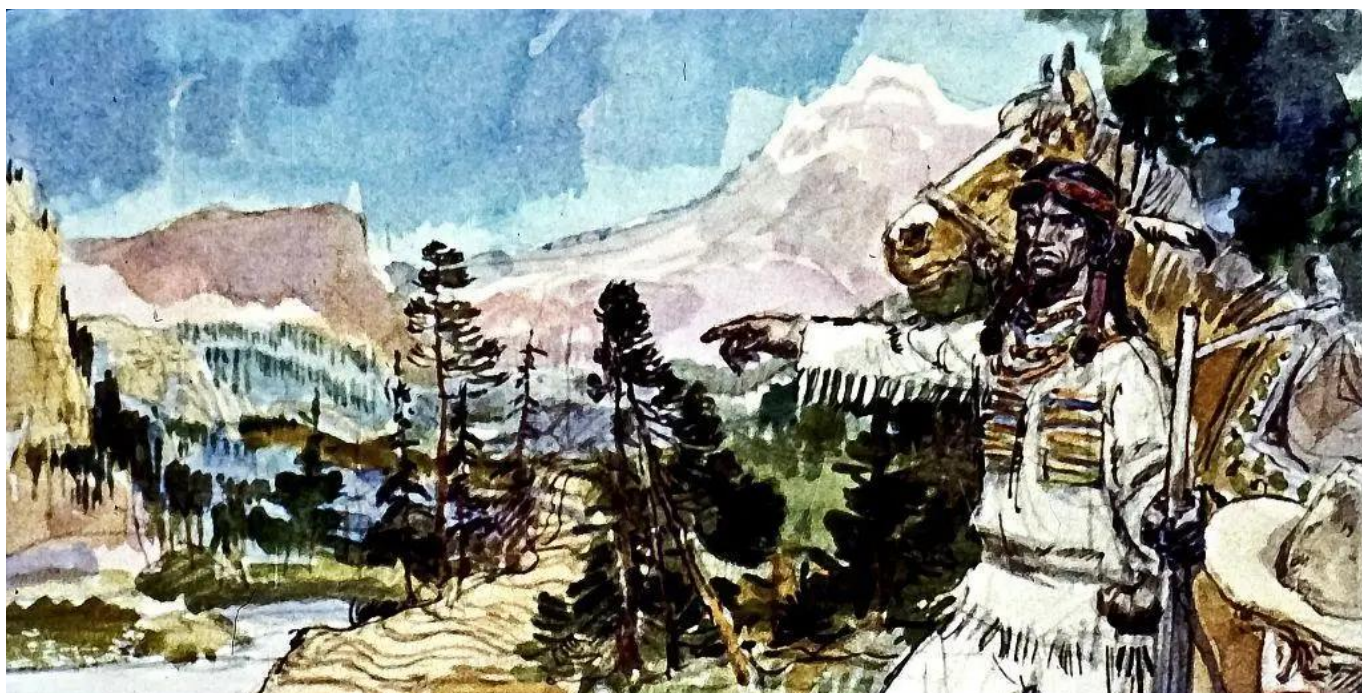
Ce am făcut atunci? Pușca care scăpase din mâna bietului om era la îndemână, așa că am ridicat-o de acolo și am lovit cu ea în spatele capului ursul. Dacă aceasta ar fi fost încărcată, aș fi tras asupra ursului, și cu siguranță l-aș fi omorât. Cu toate acestea, arma nu avea niciun glonț în teavă, și aș fi pierdut timp prețios încercând să o încarc. Lovitura nu a avut alt efect decât să facă ca grizzly-ul să se întoarcă spre mine, lăsându-l în pace pe tovarășul meu.

Ce îmi rămânea de făcut în această împrejurare? Am scos pistoalele de la brâu și am tras repetat în amândoi ochii fiarei. Ursul a fost orbit, dar a devenit și mai agresiv decât înainte. Animalul sărea în toate părțile, încercând din răsuputeri să-și pună ghearele pe mine, dar eu mă feream din calea sa cu mare agilitate. Când ursul și-a mai pierdut din puteri, am scos cuțitul de la brâu și, repezindu-mă asupra fiarei, i l-am înfipt de câteva ori drept în inimă.

‘Yuf, Yuf!’ se auzi un strigăt din spatele meu, în timp ce ursul se prăbuși mort la pământ. ‘Un om care îndrăznește să ucidă un urs grizzly doar cu un cuțit își merită pe deplin renumele de Old Shatterhand (Mana de fier sau Pumn de Fier)’, rosti aceeași voce. M-am întors și am văzut un indian veritabil din neamul apasilor mescaleros. Sam, care ajunsese între timp acolo, mi-a spus că indianul acela nu era nimeni altul decât Winnetou, fiul lui Inciu-Ciuna, marea căpetenie a apașilor mescaleros. Winnetou ne-a întrebat apoi ce căutam acolo, iar eu i-am spus că suntem ingineri geodezi, însărcinați cu măsurarea terenurilor din jur pentru întocmirea unui proiect de cale ferată care urma să treacă pe acolo. Totodată, grupul nostru era însoțit de o brigadă de westmeni, însărcinați cu apărarea noastră.

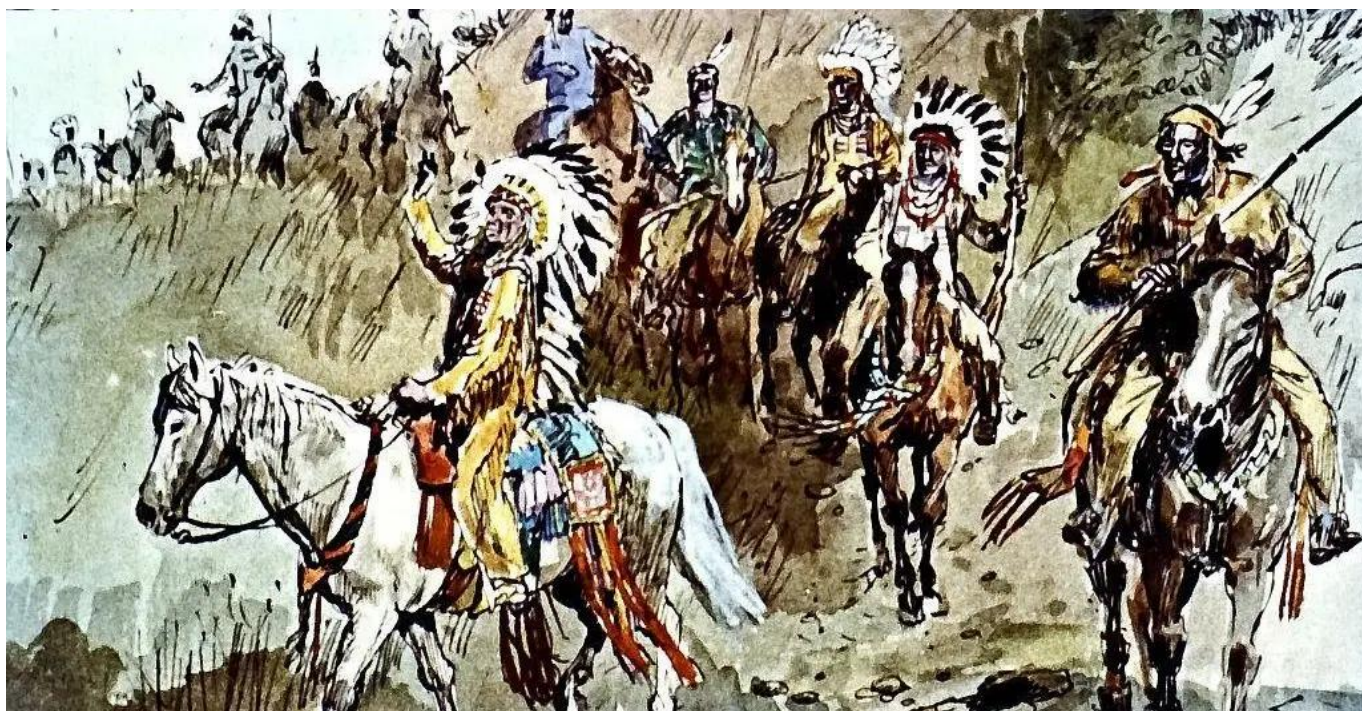

Deși primele cuvinte pe care mi le adresase Winnetou fuseseră rostite cu admirație și simpatie, tânărul apaș s-a înfuriat foarte tare când m-a auzit spunând acele lucruri. El mi-a spus că pământurile pe care ne aflăm aparțin indienilor din tribul său, și că el nu-și amintește să fi încheiat vreun pact cu 'fețele palide' prin care să ne fi concesionat terenurile. Winnetou avea dreptate în tot ceea ce spunea, și eu nu puteam să spun nimic în apărarea mea. Indianul s-a adresat apoi tuturor celor din tabără, spunându-ne că avem un răgaz de trei zile pentru a părăsi locurile acestea, altminteri nu mai putea fi pace între noi.

Dacă în termen de trei zile, noi toți cei din tabără nu părăseam valea lui Rio Pecos, Winnetou și războinicii săi vor veni înapoi și vor nimici toate ‘fețele palide’.

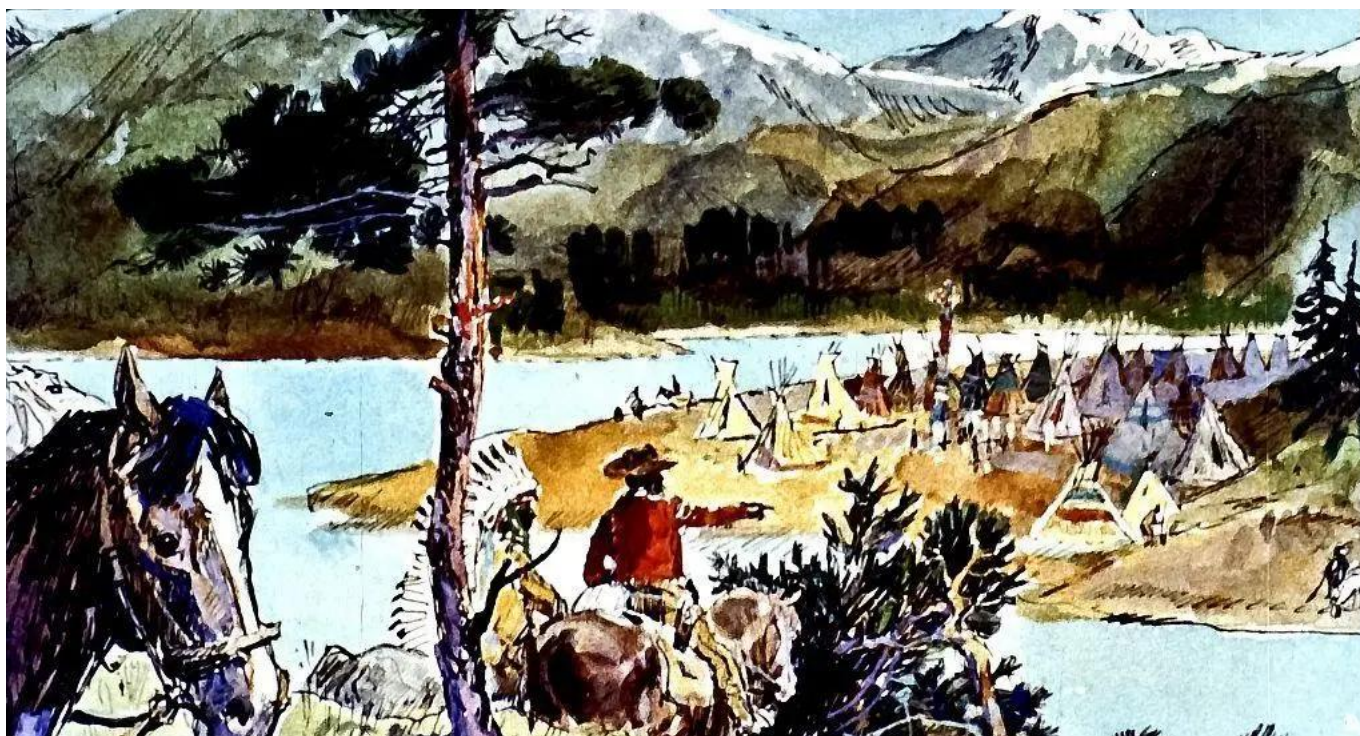
‘Howgh!’ mai spuse tânăra căpetenie, apoi încalecă pe cal și porni spre războinicii săi. Sam mi-a spus că expresia ‘Howgh!’ reprezintă un angajament sacru făcut de indieni, echivalând cu ‘Am zis!’. În timp ce Winnetou se îndepărta, ne-am dat cu toții seama că situația noastră era una dintre cele mai proaste. Dacă am fi plecat de aici, nu am mai fi primit salariile pentru munca depusă, căci contractul prevedea să ne onorăm mai întâi obligațiile de serviciu. Dacă rămâneam, aveam să ne confruntăm cu indienii apași, care în cel mult trei zile s-ar fi aflat cu toții aici. Și ceea ce mai aveam noi de făcut la măsurătorile de teren depășea cu mult trei zile.

O întâmplare cu totul neobișnuită a venit însă în ajutorul nostru. În cursul zilei următoare, am observat în apropiere un grup numeros de războinici indieni din tribul kiowasilor. Căpetenia acestora era un indian necruțător numit Tangua, dușmanul de moarte al apașilor.

Sam îl cunoștea foarte bine pe Tangua și a aflat de la acesta că a pornit pe urmele apașilor cu gânduri războinice. Hawkens i-a propus lui Tangua să meargă împreună cu el în satul căpeteniei, pentru a lua de acolo un număr mai mare de războinici kiowasi care să-l ajute să-și ducă la îndeplinire planurile.

Indianul a urmat sfatul lui Sam și, împreună cu acesta, a mers în satul său pentru a lua un grup suplimentar de kiowasi, foarte necesari planului pe care îl pusese la cale Hawkens. Pe drum, Sam i-a dezvăluit lui Tangua că are un plan foarte bun prin care poate să-i ofere pe tavă pe Winnetou, împreună cu un mare număr de războinici apași.

La întoarcerea în tabără, Sam ne-a împărtășit tuturor cele petrecute în acea zi. Ne-a spus că norocul i-a scos în cale pe Tangua, care nutrește gânduri războinice împotriva lui Winnetou și a apașilor săi. Hawkens a fost în satul lui Tangua, care se afla la mică distanță de tabăra noastră, pentru a selecta de acolo un număr de războinici kiowasi necesari în lupta împotriva apașilor. În cursul zilei următoare, Tangua și oamenii săi urmau să ajungă în tabăra noastră, unde aveau să fie ascunși foarte bine, pentru a nu putea fi depistați de apași, care ne credeau aici doar pe noi. Manevra lui Sam consta în aceea de a-i surprinde pe apași cu grosul trupelor războinicilor kiowasi bine ascunși în apropiere, atunci când Winnetou și oamenii săi vor veni aici cu gânduri de răzbunare împotriva noastră, care număram doar 20 de persoane.

Planul acesta i se păruse foarte bun și lui Tangua, care a venit a doua zi la noi în tabără, împreună cu războinicii săi. Am fumat cu toții pipa păcii, eveniment care a consfințit alianța noastră cu kiowasii în războiul pe care trebuia să-l purtăm împotriva apașilor. Cu toate acestea, mie nu-mi plăcea deloc ceea ce se întâmpla, deoarece vedeam în viitor o mare vărsare de sânge într-un război crud împotriva apașilor, care aveau dreptate în încercarea lor de a-și apăra pământurile. În plus, îmi era foarte drag Winnetou, chiar dacă eram acum pe poziții inamice. Nu m-am putut abține și mi-am exprimat punctul de vedere cu voce tare, dar cei din tabără m-au sfătuit să-mi văd de treaba mea și să nu intervin în niciun fel în această chestiune. Tangua, care era și el prezent, nu a privit cu ochi buni intervenția mea,

și am fost destul de sigur că de acum înainte mă considera un dușman. Cu toate acestea, în sinea mea m-am hotărât să veghez personal la desfășurarea evenimentelor viitoare...

SFARSITUL PARTII I